

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ»

Έκδοσις Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων

Πέτρου και Παύλου Πεύκης Αττικής

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

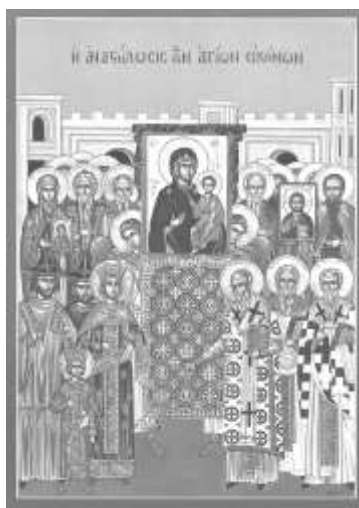
ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 2015. ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ανάμνησις Της αναστήλωσης Των Ιερών Εικόνων.

Ευδοκίας οσιομάρτυρος, Μαρκέλλου και Αντωνίνης μαρτύρων.

έτος 8^ο Τεύχος 332

Α' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Η πρώτη Κυριακή των Νηστειών ονομάζεται Κυριακή της Ορθοδοξίας. Αυτός ο χαρακτηρισμός οφείλεται στο γεγονός, ότι κατ' αυτήν την Κυριακή η Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού γιορτάζει τον θρίαμβο της Ορθοδόξου αληθούς Πίστεως όχι μόνον εναντίον των εικονομάχων, που στράφηκαν με μίσος και μανία εναντίον των ιερών εικόνων και λειψάνων των αγίων της Εκκλησίας, αλλά είναι θρίαμβος της ορθής Χριστιανικής Πίστεως εναντίον όλων των αιρέσεων, που παρουσιάσθηκαν μέχρι της εποχής εκείνης.

Κατά το έτος 726 μ.Χ. ο αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, Λέων Γ', επηρεασμένος από τις αιρετικές διδασκαλίες των Νεστοριανών και Παυλικιανών, οι οποίοι ήσαν κατά της χρήσεως εικόνων, διέταξε την απαγόρευση της προσκυνήσεως των εικόνων. Όπου επικράτουν εικονομάχοι επίσκοποι οι εικόνες καταστρέφοντο. Η αντίδραση των Ορθοδόξων κορυφώθηκε, όταν ο βασιλιάς διέταξε την αφαίρεση της θαυματουργού εικόνας του Χριστού, που ήταν επάνω από την κυρία είσοδο των ανακτόρων. Η εικονομαχία δεν αναφέρετο μόνον στην απαγόρευση της προσκύνησης των εικόνων, αλλά ήταν μία ευρύτερη θρησκευτική και εκκλησιαστική μεταρρύθμιση. Οι εικονομάχοι ηρνούντο, συνάμα, την προσκύνηση των αγίων λειψάνων, τις πρεσβείες των αγίων και της Θεοτόκου.

Ο λαός επαναστάτησε και με αρχηγό κάποιον Κοσμά στράφηκε με στόλο εναντίον της Κωνσταντινουπόλεως, αλλά ο έμπειρος στρατηγός και

αυτοκράτωρ Λέων κατόρθωσε και έπνιξε την επανάσταση, συνέλαβε τον Κοσμά και τον αποκεφάλισε. Απ' εκείνη την ημέρα ο αυτοκράτωρ διέταξε την γενική απαγόρευση της προσκυνήσεως και χρήσεως των εικόνων και σήκωσε σκληρό διωγμό εναντίον οποιουδήποτε ήταν εικονόφιλος.

Η Ορθόδοξος Βυζαντινή Αυτοκρατορία μπήκε σε μία περιπέτεια που κράτησε πάνω από 120 χρόνια. Ο λαός διαιρέθηκε σε εικονόφιλους και εικονοκλάστες.

Αναρίθμητοι μάρτυρες και ομολογητές έδωσαν την ζωή τους υπέρ των ιερών εικόνων και πολλοί εγγράμματοι επίσκοποι και μοναχοί συνέγραψαν έργα υπερασπίζοντας την τιμητική προσκύνηση των ιερών λειψάνων και εικόνων των αγίων της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Μεταξύ των πολλών που συνέγραψαν έργα υπέρ των ιερών εικόνων είναι και ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο Άγιος Βασίλειος ο Μέγας, Αρχιεπίσκοπος Καισαρείας της Καππαδοκίας και ο Άγιος Θεόδωρος, ηγούμενος της Μονής του Στουδίου.

Οι άγιοι Πατέρες τόνιζαν στα συγγράμματά τους, ότι η προσκύνηση των εικόνων και των ιερών λειψάνων δεν είναι λατρευτική, διότι λατρεία προσφέρουμε μόνον στον Τριαδικό Θεό, αλλά τιμητική. Η προσκύνησή μας δεν απευθύνεται στη ύλη, αλλά διαβαίνει στο πρωτότυπο. Με την ενσάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού ο άνθρωπος έχει το δικαίωμα να απεικονίζει ό,τι είδε. Ο θρίαμβος της Ορθοδοξίας επήλθε τελικά το 843 μ.Χ., όταν η αυτοκράτειρα Θεοδώρα με την ενδημούσα Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως αναστήλωσε την προσκύνηση των εικόνων και θέσπισε την γιορτή της Ορθοδοξίας.

Σήμερα, λοιπόν, οι Ορθόδοξοι όλου του κόσμου πανηγυρίζουν και σηκώνουν με ευλάβεια στα χέρια τους τις ιερές εικόνες και ψέλνουν στον Άγιο Θεό: «Την άχραντον εικόνα Σου προσκυνούμε, Αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν των πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, ...» Σήμερα, η ομήγυρις των Ορθοδόξων ομολογεί πίστη ορθή στον Ένα της Τριάδος και Δημιουργό του σύμπαντος. Σήμερα, ο Ορθόδοξος λαός υψώνει τον Τίμιο Σταυρό, το λάβαρο της Ορθοδοξίας, και κηρύττει την αγάπη του προς τους αγίους, τα ιερά αυτών λείψανα και τις ιερές εικόνες. Σήμερα, η Ορθόδοξος Εκκλησία ασπάζεται τους αγίους. Σήμερα, η Ορθόδοξος Εκκλησία προσφέρει τιμητική προσκύνηση προς όλους όσους έγιναν μιμητές του Νυμφίου της Εκκλησίας και είτε με την οσία ζωή και πολιτεία, είτε με τα συγγράμματά τους, είτε με την άσκηση ή το μαρτυρικό τέλος τους επισφράγισαν την ορθή τους πίστη και δόξασαν τον Κύριο μας Ιησού Χριστό. Αυτούς όλους τιμούμε ως γνησίους φίλους και υπηρέτες του Σωτήρος Χριστού.

Η Κυριακή της Ορθοδοξία για μας, που ζούμε σε μία χώρα όπου η Ορθόδοξος πίστη είναι μία μειονότητα, έχει ιδιαίτερη σημασία. Διότι, κατ' αυτήν ενθυμούμεθα όλες τις θυσίες που οι προπάτορές μας υπέστησαν για

να είμαστε εμείς, σήμερα, Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Μέσα, λοιπόν, σ' αυτή την περίοδο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ας αγωνισθούμε να κρατήσουμε και εμείς ψηλά το λάβαρο της Ορθοδοξίας μέσα στις καρδιάς μας και να κυματίζει η σημαία του Χριστού μέσα στη ζωή μας προς δόξα του Πατρός και του Αγίου Πνεύματος. Αμήν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΛΑΝΑΣ

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε στη Νάξο το 1851 μ.Χ., από τον Ιωάννη και την Αυγουστίνα, το γένος Μελισσουργού. Οι ευσεβείς γονείς του τον ανέθρεψαν με παιδεία και νουθεσία Κυρίου. Από την παιδική του ηλικία εξέφρασε την έφεση και την αγάπη του προς τα ιερά και τα όσια. Ήταν φιλακόλουθος και διακονούσε πάντοτε στο ιερό τον παππού του ιερέα Γεώργιο Μελισσουργό. Προορισμένος από τον Θεό να γίνει λειτουργός των Αγίων Μυστηρίων Αυτού μετείχε αδιάλειπτα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας με νηστεία, προσευχή και αγρυπνία.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του ήλθε με την μητέρα του και την αδελφή του στην Αθήνα, όπου έγινε προστάτης αυτών. Ενυμφεύθηκε, εχήρευσε όμως νωρίς. Η πρεσβυτέρα του απεβίωσε μόλις γεννήθηκε το παιδί τους, ο Γιαννάκης, που το μεγάλωσε μόνος. Ο Κύριος δεν εβράδυνε να τον αναδείξει λειτουργό της Εκκλησίας Του και τον κατέστησε εύθετο και εύχρηστο στο Ευαγγέλιο του Χριστού. Χειροτονείται διάκονος στις 28 Ιουλίου του 1879 μ.Χ., στο ναό Μεταμορφώσεως της Πλάκας, και μετά από πέντε χρόνια, στις 2 Μαρτίου 1884 μ.Χ., χειροτονείται Πρεσβύτερος στο ταπεινό εκκλησάκι του Αγίου Ελισσαίου, στο Μοναστηράκι. Διακονεί στο ιερό θυσιαστήριο επί 50 χρόνια περίπου (1884 - 1932 μ.Χ.), στους ναούς και του Αγίου Παντελεήμονος, κοντά στον Ιλισσό ποταμό, και της ακόμη πτωχότερης και απόμερης τότε Εκκλησίας του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου του λεγομένου «Κυνηγού», στη σημερινή οδό Βουλιαγμένης. Διακρίθηκε ως ο λειτουργικότερος ιερέας, άνθρωπος προσευχής, του οποίου η ζωή υπήρξε και αναδείχθηκε συνεχής διακονία του Θυσιαστηρίου. Από «φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός» παρέμενε στο ναό. Ήταν αφιλάργυρος κατά τον τρόπο και πλήρης έργων αγαθών και ελεημοσύνης. Του αρκούσε για τροφή λίγο ψωμί και λίγα χόρτα, τα οποία συνέλεγε ο ίδιος, και κάποιες φορές, λίγο γάλα που του πρόσφεραν βοσκοί στην ερημική τότε περιοχή της ενορίας του. Αλησμόνητες παρέμειναν οι

αγρυπνίες τις οποίες ετελούσε στο ναό του Αγίου Ελισσαίου Αθηνών. Αναφέρονται και μαρτυρίες παιδιών, ότι τον έβλεπαν κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας μεταρσιωμένο να στέκεται υπεράνω της γης. Μαρτυρίες δε περιφανών λογίων, όπως του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη και Αλέξανδρου Μωραϊτίδου, που έψαλλαν στις αγρυπνίες τις οποίες ετελούσε, εξαίρουν τη σπάνια και αγία ιερατική αυτού προσωπικότητα.

Ο παπα- Νικόλας, ο λεγόμενος «απλός», ζούσε μέσα στη χαρά της Θείας Ευχαριστίας, την οποία τελούσε ανελλιπώς κάθε ημέρα, όπως την όριζαν οι λειτουργικοί κανόνες, και την παρέτεινε επί πολλές ώρες, για να έχει την πνευματική της απόλαυση. Πάντα ανταποκρινόταν στο γνήσιο ορθόδοξο φρόνημα και ετελούσε πανηγυρικά το Μυστήριο της ελεύσεως και παρουσίας του Αναστημένου Κυρίου, που αποκαλύπτει τον εαυτό Του, όπως τότε στο Μυστικό Δείπνο. Η χαρά της Αναστάσεως, που βρίσκεται στην καρδιά της Ευχαριστίας, γινόταν οντολογική αναψυχή και αγαλλίαση στον φλεγόμενο από θεία Αγάπη Γέροντα. Η μέθεξή του στην πασχάλια χαρά τον συνέπαιρνε. Δεν ήταν γι αυτόν ένα απλό εφημερικό καθήκον. Πρόφαση ήταν το επί ώρες παρατεινόμενο μνημόσυνο των ζωντανών και των κοιμηθέντων, από τον όγκο των σημειωμάτων που κρατούσε πάντα σ' ένα δισάκι. Στην πραγματικότητα δεν ήθελε να διακόψει ποτέ τη χαρά της Τράπεζας της Ευχαριστίας, τη θέα του Αναστημένου Σώματος και Αίματος του Χριστού.

Ο αείμνηστος Γέροντας, αφού έφθασε στα 82 του χρόνια και έδωσε πρωτοφανή στον αιώνα μας μαρτυρία ουρανίων χαρισμάτων, οσιότητας, ταπεινώσεως, απλότητας, διακρίσεως, ελεημοσύνης, ασκήσεως και κατά Θεόν σοφίας, αφού εστάθηκε ο μοναδικός προστάτης χιλιάδων ορφανών και πτωχών και έφθασε στο ύψος θείας τελειότητας, εκοιμήθηκε οσίως εν ειρήνη το 1932 μ.Χ. και τον έθαψαν μπροστά στον Ναό του Αγίου Ιωάννη του Κυνηγού. Στις 29 Αυγούστου του 1992, τα ιερώτατα και θαυματουργά Λείψανα του Αγίου Νικολάου του Πλανά τοποθετήθηκαν σε ασημένια λάρνακα, που σήμερα βρίσκεται στο δεξιό κλίτος του Ιερού αυτού Ναού. Η Αγία μας Εκκλησία ανεκήρυξε και επισήμως ως άγιο τον Άγιο Νικόλαο τον Πλανά κατά την 135 η Συνοδική Περίοδο (1991 - 1992 μ.Χ.) του Πανσέπτου Οικουμενικού Πατριαρχείου, με εισήγηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ.κ. Νικοδήμου, και βεβαίως με την φροντίδα του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ.κ. Αμβροσίου.

Οι Ασματικές Ακολουθίες του Αγίου Νικολάου του Πλανά, οι οποίες ευρίσκονται σε λειτουργική χρήση, συντάχθηκαν από τον Μητροπολίτη Πατρών κ. Νικόδημο, και από τον Αρχιμ. Νικόδημο Παυλόπουλο, Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Λειμώνος Λέσβου.